

Θαυμαστά οράματα προαναγγέλλουν το μακάριο τέλος του ευλαβούς ιερέα (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1TBwzkH>]

Είναι Νοέμβριος μήνας – εποχή σποράς – και μάλιστα 8 Νοεμβρίου, εορτή των Ταξιάρχων. Σηκώνεται ο αγαθός ιερέας με την αυγή και πηγαίνει στο Ναό του Μιχαήλ Αρχαγγέλου, στο Μετόχι Ησυχάκη, για να τελέσει τη Θεία Λειτουργία προς τιμήν του εορτάζοντος Ταξιάρχη.

Καθώς μπαίνει στο προαύλιο του ναού ακούει ψαλμωδίες. Σταματά εμβρόντητος μπροστά στην είσοδο μη μπορώντας να πιστέψει στ' αυτιά του. Ποιος μπορεί να είναι στην εκκλησία και να έχει ξεκινήσει τη Λειτουργία χωρίς να τον περιμένει;

Ανοίγει τη θύρα του ναού και, με μεγάλη έκπληξη, βλέπει τον εαυτό του στο ιερό ενδεδυμένο τα ιερά άμφια, έχοντας μόλις τελειώσει τη Θεία Λειτουργία. Μάλιστα, πάνω στην Αγία Τράπεζα, στο Άγιο Δισκοπότηρο, υπάρχουν ίχνη της Θείας Μετάληψης τα οποία καταλύει.

«Σίγουρα κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει» μονολογεί προσπαθώντας να ερμηνεύσει αυτό που βλέπει. Γνωρίζει ότι το βαθύτερο νόημα του οράματός του είναι ο θάνατος.

Κάνει το σταυρό του και απευθύνεται νοερά στο Δημιουργό του: «Κύριε, κάποιο μήνυμα θέλεις να μου μεταφέρεις. Κάτι βαρυσήμαντο προσπαθείς να μου φανερώσεις με το σημερινό παράξενο όραμα. Θέλεις ίσως να μου πεις, ότι έφτασε το τέλος της διαδρομής μου πάνω στη γη; Γενηθήτω το θέλημά Σου! Δος μου μόνο τη δύναμη να υπακούσω στη θέλησή Σου και δώσε υπομονή και κουράγιο στην οικογένειά μου να αντέξει στις δοκιμασίες της ζωής».

Το όραμα αυτό έρχεται να συμπληρώσει ένα άλλο της προηγούμενης νύχτας, το οποίο είδε μια αγαθή γειτόνισσα του παπά και το διηγήθηκε στον ίδιο και τους δικούς του την επόμενη μέρα.

Γύρω στα μεσάνυχτα της προπαραμονής της εορτής του Μιχαήλ Αρχαγγέλου

ακούει να της χτυπούν την πόρτα. Πηγαίνει διστακτικά μέχρι το παράθυρο, τραβά λίγο την άκρη της κουρτίνας και βλέπει τον παπά Γιάννη να της χτυπά την πόρτα. Τρέχει τρομαγμένη και του ανοίγει.

«Γέροντα, τι συμβαίνει; Τι πάθατε τέτοια ώρα;» τον ρωτά έντρομη η αγαθή γυναίκα. Στο άκουσμα της φωνής της ο παπάς εξαφανίζεται σαν σκιά μες στη νύχτα.

Γεμάτος δέος για τα οράματα αυτά και την πιθανή σημασία τους, ο ευλαβέστατος ιερέας βγαίνει από το ναό και κάθεται στο «πεζούλι» του αυλόγυρου να ηρεμήσει πριν επιστρέψει στο σπίτι και καταλάβει η πρεσβυτέρα ότι κάτι συμβαίνει.

Σαν κινηματογραφική ταινία περνά μπροστά από τα μάτια του όλη του η ζωή. Η ψυχή του είναι γεμάτη δέος μπροστά στο μοιραίο, που προαισθάνεται ότι πλησιάζει. Δεν είναι φόβος, όμως, το συναίσθημα που κυριαρχεί στην ψυχή και το μυαλό του. Είναι η σκέψη των αγαπημένων του προσώπων, ιδιαίτερα της πρεσβυτέρας η οποία θα βρεθεί γι άλλη μια φορά αντιμέτωπη με το Χάρο και το θάνατο προσφιλούς της προσώπου.

«Πώς θα βρει τη δύναμη να αντιμετωπίσει ξανά το θάνατο;» «Από την άλλη», σκέφτεται ο αγαθός κληρικός, «δεν έχω προλάβει να κάνω τίποτα για την ανακούφιση του πόνου των φτωχών της ενορίας μου. Πώς να φύγω και να τους αφήσω – ποιος θα τους φροντίζει και θα τους περιθάλπει;»

Συνειδητοποιεί αμέσως, ότι οι σκέψεις του δείχνουν έλλειψη εμπιστοσύνης στο Θεό.

«Γενηθήτω το θέλημά Σου !» σκέφτεται απευθυνόμενος στο Δημιουργό του. «Εσύ, Πάνσοφε, γνωρίζεις τι είναι καλύτερο να γίνει. Ας γίνει αυτό που Εσύ κρίνεις σωστό» καταλήγει κι αφήνεται με εμπιστοσύνη στην κρίση του Θεού.

«Εσύ θα κυβερνήσεις την οικογένειά μου και θα τους φωτίζεις να βρίσκουν το δρόμο Σου και να συνεχίσουν το έργο μου για την ανακούφιση του πόνου και της δυστυχίας των ανθρώπων που υποφέρουν. Γενηθήτω το θέλημά Σου!»

Η νεωκόρος πλησιάζει το πεζούλι όπου κάθεται ο γέροντας και τον βγάζει από τις θλιβερές σκέψεις του.

«Γέροντα, δεν θα λειτουργήσετε;» τον ρωτά διαπιστώνοντας την περίεργη συμπεριφορά του ιερέα.

«Η Θεία Λειτουργία έχει ήδη τελεστεί. Είδα τον εαυτό μου να έχει τελέσει τη Θεία

Λειτουργία. Θεωρώ το όραμα αυτό σημάδι από τον Ύψιστο ότι ήρθε η ώρα της αποχώρησής μου από το μάταιο τούτο κόσμο. Σε ικετεύω, ωστόσο, να μην αποκαλύψεις τίποτα απ' αυτά στην παπαδιά και την ανησυχήσεις» την ενημερώνει ο γέροντας ο οποίος, ακόμα και κάτω από τις τραγικές για τον ίδιο συνθήκες, βρίσκει τη δύναμη και την αυταπάρνηση να σκεφτεί τους άλλους.

[Συνεχίζεται]